

saaledes sammen, som netop ved at møde Fjenden paa det Sted, hvor han skal gaa i Land. Ved at berøre denne Sag, kommer jeg til at tænke paa nogle Bemærkninger, der faldt fra det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Schönheyder). Han var meget glad ved et Pantersfib, som det foreslaas at sætte under Bygning, og det er jeg ogsaa, men han fandt, at Bygningen deraf ikke vilde gaa hurtig nok, og i den Anledning mente han, at der var en Anvisning at gjøre paa forskellige andre Udgifter, og at navnlig Devillingen „Til Sø- og Rytforvar 224,500 Rd.“ her vilde finde en heldigere Anvendelse. Jeg skal med Hensyn til dette Spørgsmaal dog tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger, fordi jeg tror, at det ærede Medlems og maaske flere Meningsfællers Søer i saa Henseende gaa i en noget skjæv Retning. Vi maa erindre, at enhver Ting har sin Opgave, men at enhver Tid fordrer denne Opgave udvidet. Dengang vi anlagde Søforterne her, anlagde vi dem naturligvis med en bestemt Opgave for Dem, og denne Opgave kunne de endnu løse, om de end kunne kræve forskellige Forbedringer, naturligvis naar de have Kanoner; ellers kunne de det ikke. Men nu er Tiden frenden frem, og som Følge deraf maatte naturligvis den stillede Opgave blive og er da virkelig ogsaa bleven større. Men Spørgsmaalet ligger jo slet ikke deri — thi dette kan man ændre ved Tilføielse — det er kun: Er de gamle Forters Opgave forvunden; naar vi faae nye Forter, skulle vi da nedlægge de gamle, skulle de slet ikke bruges? Deri tror jeg, at Feilen oprindeligt ligger, at det ærede Medlem ikke har stillet sig dette Spørgsmaal klart; thi jeg tror, at, med hvilke Dine man end betragter Søforterne, med venlige eller uvenlige, saa er een Ting sikker, at, hvorledes end Befæstningen i Fremtiden vil blive, ville de nuværende Søforter blive en væsentlig integrerende Del deraf, og det synes mig, at, selv om man troede, at man burde kaste dem rent bort, vilde det være urigtigt — for at bruge et vulgært Udtryk —, at kaste det skidne Vand bort, før man har det rene. I alt Fald vilde Kanonerne kunne bruges paa de nye Forter, som man tænker paa at anlægge, saa at Pengene jo ingenlunde vilde være bortkastede. Men det er slet ikke dette, der er Tale om; her er kun Tale om en Befæstning, som visstelig bør udvides, naar enkelte Formaal skulle komme til deres Ret i sin fulde Udstrækning, men hvoraf det Bestaaende sikkert ingenlunde vil blive udeladt. Dette maa vel fastholdes. Derfor er jeg slet ikke enig med det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds i saa Henseende, men finder hans Raisonnement at være aldeles forkert; thi det vil være det Samme, som om jeg vilde sige: Vi have her en Post, som skal besættes med 3—4 Mand; vi have et Par andre Poster, som ogsaa nødvendig maa besættes, men dem kunne vi ikke besætte for Diebliffet, og derfor

skulle de 3—4 Mand, som komme til at staa paa de førstnævnte, ingen Vaaben have. Sa, der er een Forudsætning, under hvilken jeg meget gerne vilde gaa ind paa denne Løsning, og det er, hvis det var gjorligt med denne forøgede Udgift at skaffe et andet saadant Vaarn tilveie, som det, disse Søforter frembyde, men jeg tror rigtignok ikke, at man, selv naar de mest sanguinise Forhaabninger fuldestjøres, jeg vil ikke sige med det $\frac{1}{3}$ Pantersfib, der kunde erholdes for de omhandlede Summer, men selv med et helt Pantersfib, ikke vilde være i Stand til at udrette, hvad vore Søforter kunne, naar de ere ordentlig bestyffede, nemlig holde Fjenden borte fra den farligste Del af Farvandet, Kongedybet. — Jeg skal i Øvrigt endnu kun tillade mig en eneste Bemærkning, som er bleven fremkaldt hos mig ved de Øtringer, som igaar faldt fra det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen). Det ærede Medlem viste os, hvorledes han i Theorien var enig med de Herrer paa den anden Side, hvorimod det i Praxis altid gif i Stykker. Det ærede Medlem sagde fremdeles, at han vilde støtte Ministeriet. Foraa vidt jeg kunde forstaa ham, var dette ikke en Sag, hvori han var enig i Theorien med den anden Side, men saavidt jeg kunde mærke, var den praktiske Maade, hvorpaa han støttede det, nemlig ved de Udtalelser, der igaar faldt fra hans Side, af den Natur, at jeg ikke skal negte, at jeg — maaske det er, fordi jeg er ny her i Salen — fik det Indtryk, at han snarere fremhævede en Del af de Svagheder, som efter hans Formening fandtes hos det høie Ministerium, end han egentlig fremhævede dets stærke Side, idet jeg i Øvrigt naturligvis skal indrømme, hvad han ogsaa selv sagde, at paa enkelte Undtagelser nær dreiede Meget af det, han fremførte, sig saa temmelig om Bagateller. Men da saa det ærede Medlem kom til at omtale de forskellige Ting, som skulde styrke Ministeriet, hvad han navnlig gjorde gennem forskellige Forhaabninger, han udtalte, som han med en Bemærkning, som var mig i høi Grad paafaldende, saaledes som Situationen er. Det ærede Medlem udtalte nemlig den Forhaabning, at Ministeriet ikke vilde forlange særegne større Udgifter til Forsvarsvæsenet. Jeg opfattede det ikke ganske rigtigt — jeg havde ondt ved altid at følge med ham — om det var en Betingelse for, at han vilde støtte Ministeriet; men var dette Tilfælde, da var det et meget besynderligt Diebliff, hvori hans Udtalelse fremkom, nemlig næsten umiddelbart efter, at den høitærede Forsvarsminister havde meddelt Thinget paa Foranledning af det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Schönheyder), at han agtede — jeg erindre ikke, om det var „med det Første“ eller „snart“ — at forelægge Thinget de organisatoriske Love, som det paaligger Regjeringen at fremkomme med, og derpaa, tilføiede den ærede Minister omtrent, de